

“No sabem per on entrem als espais mentals, però paradoxalment som a dins”

Cèlia Sánchez-Mústich té sis llibres de poesia publicats, un dels quals és premi de la crítica Serra d'Or, a més de dues novel·les i diversos llibres de narrativa de ficció i de no-ficció.

El jurat del premi de poesia Vicent Andrés Estellés ha distingit una escriptora que ja compta amb una important obra poètica, Cèlia Sánchez-Mústich, autora també de diversos llibres de prosa. L'obra premiada, 'On no sabem', aplega 34 poemes, i té voluntat d'essencialitat.

Cèlia Sánchez-Mústich (Barcelona, 1954) ha obtingut el premi de poesia Vicent Andrés Estellés, dotat amb 5.000 euros, pel llibre *On no sabem*. La seva obra aplega poesia, novel·la, narrativa breu i de no-ficció. En aquest darrer gènere té publicat *Peret, l'ànima d'un poble*. El seu darrer llibre de poesia és *A la taula del mig* (Moll, 2009), i el de narrativa, *No. I sí* (Pagès, 2009).

—Podríeu descriure el llibre?

—El títol, a part de ser el del primer poema, es completa amb la idea, del darrer poema, que no sabem per on s'hi entra, i a vegades per on se'n surt. Es refereix als espais mentals, que no sa-

bem per on s'hi entra però paradoxalment som a dins. El llibre consta de 34 poemes, sense apartats. El caracteritza una voluntat de nuesa, d'essencialitat. El to el podríem anomenar confidencial. Hi conviuen dues realitats aparentment diferents, però que en el fons són la mateixa. Una és aparent, física, i l'altra, més còsmica i inaprehensible. Tot el poemari és una mica immersit en una atmosfera d'enigma, de paradoxa. Els temes són diversos, però el clima és aquest.

—Hi ha temes, però.

—Sí, però molt difuminats. Són temes que sorgeixen de moments i situacions molt quotidians. Allò que, finalment, hi predomina és l'atmosfera.

—Quins són els temes més recurrents?

—Les esquerdes de la realitat, el temps, la traïció, la indefinició de la realitat, el jo, la por, la marginalitat...

—És un llibre unitari, de cap a peus?

—Sí. Fins i tot la primera poesia i la darrera s'enllacen.

—I formalment, també?

—No, hi ha molta diversitat. Hi ha una gamma de poemes que són com microhistòries, molt breus, de vint versos, i uns altres que poden arribar a dotze. Aparentment, són diferents, però dins la diversitat de tots hi ha una coherència. En general, els meus poemes tendeixen a ser breus.

—Amb formes mètriques conegudes?

—No. El vers és lliure.

—És un llibre projectat de bell antuvi?

—Normalment, no faig llibres de poemes. No m'ho plantejo mai així. Faig poemes i arriba un moment que n'apareix un grupet que t'adones que poden formar un llibre, per les relacions que tenen entre si, per allò que comparteixen. Per això puc fer dos llibres alhora sense saber-ho. I el registre o els temes poden divergir: un pot ser més realista i l'altre, més metafísic. El poema sorgeix per la necessitat de fer aquell poema. Però passa que treballes amb diverses veus poètiques. Som, intencionalment, una mica transformistes, també. Al llibre hi ha poemes recents i poemes de fa un temps.

—Quin lloc hi ocupa, la poesia, dins la vostra obra?

—La poesia és una cosa permanent a la meua vida. És allò que m'ha marcat més, que m'ha servit més per a expressar-me. Això no vol dir que no estimi la narrativa, però tinc la sensació que la narrativa pot ser circumstancial. La poesia, a diferència de la narrativa, és un moment de l'escriptura misteriosa.

Lluís Bonada